

DE TOEKOMST VAN ISRAËL

EEN VOORLEZING

GEHOUDEN IN EEN

van de Bidstonden van de Vrienden Israëls

te 's Gravenhage.

DOOR

A. CAPADOSE M. D.

IN 'S GRAVENHAGE,

TER BOEKDRUKKERIJ VAN J. ROERING
1849

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2010

VOORWOORD

In het afgelopen jaar werd ik door een bijzondere omstandigheid, als het ware gedrongen een Voorlezing uit te geven, die ik kort te voren had uitgesproken in één van de door mij alhier geleide Bidstonden van de Vrienden van Israëls¹. Niettegenstaande de hoogst eenvoudige voordracht van die brochure, als mij stipt aan de uitgesproken woorden gebonden achtende, mocht ik met blijdschap ontwaren, dat hij velen welkom is geweest, en van meer dan één zijde werd ik bij herhaling aangezocht, over de zaak van de nog onvervulde Profetieën weer het één of ander in het licht te geven.

Nu had ik, in een noot van voornoemde rede, half het voornemen te kennen gegeven, een vroeger gehouden Voorlezing ook het licht te doen zien. Daartoe nogmaals opgewekt zijnde, zo wordt dan ook deze hoogst eenvoudige bijdrage, tot de nadere kennis van de toekomst van het oude volk van God de goedgunstige lezer aangeboden, en strekke hij, zo ik hoop, tot een spoorslag, om steeds meer en meer met nauwgezetheid de Profetische schriften te onderzoeken, vrij van alle banden van stelselzucht. Die studie is in ons Vaderland nog weinig beoefend, en vandaar ook de nog weinige belangstelling over 't algemeen in dat merkwaardige volk, hetwelk steeds meer en meer rijpt, om, onder de volkeren van de aarde, tot de hoogste ontwikkeling op te voeren de twee elementen, die in zijn binnenste woelen, het *anti-Christelijke*, namelijk, en het bij uitnemendheid *de Heere verheerlijkende*, welke beide, tot de hoogste vorm gepotentieerd, in twee geslachten zullen tevoorschijn komen; eerst in dat van de CHRISTUS hatende zonen van ISCARIOT maar dan ook daarna, bij hernieuwing van de gunst van God, herkrege erfdel en hersteld volksbestaan, in een geslacht van mannen van Tarsen, die meer dan alle anderen tot verheerlijking van de verheerlijkte Koning, de Messias van de Vaders, zullen arbeiden.

Ik zei daar, die beoefening van de Profetieën en dien ten gevolge de belangstelling in het volk van de Joden, is nog gering in ons Vaderland, en dat is zo. Evenwel, wij mogen niet ontkennen, maar liever met blijdschap vermelden, dat er ten deze vooruitgang bestaat, en dat de zwakke pogingen, ook hiertoe door ons aangewend, niet geheel zonder enige werking gebleven zijn; bovenal, echter heeft de beschouwing van de gewichtige dagen, die wij beleven, velen vroeger onverschilligen de beide onafscheidelijke onderwerpen, dat van de toekomst van de wereld en dat van Israël in 't bijzonder, met kracht op het hart gedrukt.

Wat mij betreft, ik kan in waarheid zeggen, dat de zaak van Israël onafscheidelijk is van mijn geloofsleven, en dat zeg ik niet als Israëliet, maar als Christen. Voordat mijn ogen geopend waren en ik die machtige en ontzagelijke God had leren kennen in het Woord van Zijn Openbaringen, had ik, hoezeer tot de Israëlitische gemeente behorende, zeer weinig met de Joden op. Ik zag dat volk alleen in zijn tegenwoordige vervallen toestand, in zijn gezonken heden, wel in tegenstelling van zijn voorleden bestaan, maar nog buiten verband met zijn toekomst. Maar eenmaal, met hart en verstand, de sleutel tot alle Gods-geheimenissen, de Geest van de waarheid, ontvangen hebbende, weerkaatste het schitterende peillicht van Bethlehem en Golgotha op al het donkere, in de geschiedenis en in de lotsbedeling van het merkwaardige volk waartoe ik behoort.

Ik had voor mijn hart in CHRISTUS, mijn Heere, mijn hoop, mijn vrede gevonden, maar ook in Hem het Hoofd van Zijn Gemeente en de Israëliet bij uitnemendheid, het inbegrip zowel van de hoop van Zijn Kerk, vergaderd uit alle tongen, volkeren, natiën en geslachten, als van

¹ *De toekomst des Heeren, als Koning Israels en als Hoofd der gehele Schepping.* Bij J. ROERING. 1848.

de luisterrijke toekomst van Zijn vlees en bloed, van Zijn thans nog veracht volk zonder gedaante of heerlijkheid, van Israël; en ja, toen verstond ik het thema van SIMEONS jubellied: “DE ZALIGHEID GODS EEN LICHT TOT VERLICHTING DER HEIDENEN EN TOT HEERLIJKHEID VAN ZIJN VOLK ISRAËL.”

Van dat tijdstip af kon ik niet meer afscheiden, in het leven van mijn gemoed, JEZUS als mijn Zaligmaker; JEZUS als het Hoofd van Zijn duurgekochte Gemeente; JEZUS als de Koning van Zijn volk Israël. De leiding van God had mij reeds vroeg, zelfs voordat ik de weldaad van de openbare belijdenis van de Naam van mijn Heiland genieten en het veldteken van CHRISTUS aan het voorhoofd dragen mocht, die drie hoofdpunten als een drievoudige snoer, niet licht te verbreken, doen beschouwen. En die richting van mijn denkbeelden werd niet weinig door eigen onderzoek van de Schrift, door ontmoeting van gelovige vrienden buiten het land, en ook door vele en grondige werken, vooral uit Engeland, over die gewichtige onderwerpen, versterkt en uitgebreid.

De Heere zegene elke, ook de zwakste, poging, die, tot bevordering van de waarheid van Zijn Woord en tot bewijs van de trouw van Zijn beloften, in het werk wordt gesteld.

's Gravenhage, November 1849

DE TOEKOMST VAN ISRAEL

Gewichtig, voorwaar, is en blijft te allen tijde de geschiedenis van het oude volk van God, het zaad van de Vader van de gelovigen. Hetzij men het beschouwe als de eerste dragers van het Woord van God; als het voorwerp van de bijzonderste bemoeiingen van de Allerhoogste; als de boven alle andere volkeren, door de zegenrijkste beloften, bevoorrechte natie; hetzij men het naga in zijn onvergelykbare oorsprong, ontwikkeling, uitbreiding, verheffing en heerlijkheid, ofwel in zijn vernedering, afval en verstrooiing; hetzij men het eindelijk gadesla in de openbaring van de uitstekendste deugden en geloofsvruchten, of in de ontzettende verlatenheid van alle beginselen en bezonkenheid in zedeloosheid en geldgierigheid, altijd en onder alle zeer verschillende omstandigheden en lotsbedelingen is dit volk van alle andere onderscheiden. Maar, daar is een beschouwing, die de opmerkelijke onderzoeker bijzonder treffen moet; ik bedoel, hoe dit volk, tot op onze dagen altijd en overal hetzelfde gebleven zijnde juist in onze dagen een aanmerkelijke verandering begint te ondergaan, en dat mag gewis als één van de treffendste en tot hiertoe nog veel te min doordachte tekenen van de tijden genoemd worden. Immers, hoe menigeen heeft het verbazing verwekt, dat de Joden, hetzij bij de klimmende en zich over de wereld uitbreidende macht van de Pausen, hetzij bij de overmacht, die langzamerhand de wereldlijke Overheden verkregen, gedrukt, vervolgd en gekweld, of onder zachtere en meer menslievende behandeling verkerende, altijd gebleven zijn die ze waren, zonder dat een verandering van enig gewicht, bij de massa van de Joden, gedurende een reeks van eeuwen is waargenomen; ja dat zij, van de eerste tijden van hun verstrooiing af, steeds dezelfde gebleven waren. Zie hen onder de geweldige regering van de Roomse keizers; merk hen op onder de, niet zozeer op lichamelijke macht en sterkte als op zielsontwikkeling en geestesadel roemende, Griekse heerschappij; wij vinden de Jood altijd Jood; dat volk altijd een bijzonder volk; en terwijl het gelaat van de volkeren, nadat het licht van de Hervorming het langzaam is komen doordringen, zo veelzijdig verschilt van dat van de middeleeuwen, heeft die zo gewichtige verandering weinig of geen invloed gehad op de inwendige gehalte van de Joodse natie.

Onvermengd is die stroom door de zee van de volkeren doorgegaan, wat stormen of beroeringen over de oppervlakte gewoed hebben. Alleen een tijdstip, maar ook een tijdstip, waar het begin van een algemene ontbinding en losscheuring heeft plaats gehad van hetgeen sinds eeuwen bestond, alleen de schrikkelijke Franse revolutie waarvan wij de onvermijdelijke gevolgen thans beginnen zich te zien ontwikkelen, waarvan de bittere vruchten thans een rijpheid beginnen te krijgen, die het hart met angst en siddering zouden kunnen vervullen, hadden wij niet het Profetische woord, dat ons een licht is schijnende in een duistere plaats; alleen die, alle volkeren schokkende en schuddende, Franse revolutie heeft ook haar diepgaande invloed op het volk van Israël uitgeoefend, dat bij alle andere wereldberoeringen onbewegelijk geweest is. De gevolgen van die invloed beginnen zich nu te openbaren. Immers, is het niet een merkwaardig teken van de tijden op het gebied van Israël, dat, terwijl wij in geheel de loop van zijn geschiedenis, ja wel, hier en daar, één of andere sekte zien ontstaan die ras weer verdwijnt om voor andere plaats te maken, zonder dat die zeer geringe beweging enige de minste wijziging zelf te weeg bracht in de grote massa, onze tijd hetgeen nooit gezien was, aanschouwelijk maakt? Want zie thans de Joden in alle landen, bij alle volkeren, onder alle verschil van uitwendige omstandigheden, een zelfde schok doordringt al de leden; het gehele lichaam van de Joden is in beweging, in gisting. Een en dezelfde voorbereidende werking om in twee grote afdelingen te worden gesplitst, in zogenaamde Hervormden en Orthodoxen, neemt men waar van het Oosten tot het Westen, van het Noorden tot het Zuiden.

En dit alleszins merkwaardig verschijnsel, geheel enig in zijn aard, zolang er Joden bestaan, is het gewichtige teken van de tijden, waarop de Christen van Godswege, in onze zo hoogst belangrijke dagen, geroepen wordt het oog te slaan. Het geeft klaar en duidelijk te kennen, dat de doodsgestalte van vroegere eeuwen ophoudt, en dat het tijdstip nadert, waarop die verandering zal plaats hebben, die niet de meest mogelijke nauwkeurigheid is aangeduid en gekenmerkt geworden in het Profetische Woord, als een beroering van de doodsbeenderen.

Wij zijn er echter verre van af, hier enigermate de onmiddellijke gevolgen van dit merkwaardig verschijnsel, van die beroering in Israël, te willen bestemmen. In tijden, als die wij beleven, waarin meer dan ooit een hogere macht boven alle menselijke berekeningen, uitkomsten, en, zo niet geheel onvoorziene, echter zeker nog onverwachte en als bij verrassing standgrijpende, gebeurtenissen met een verbazende snelheid en spoed daarstelt, wie zou het wagen, nu al de gevolgen van die beweging onder het volk van Israël te willen bepalen en de veronderstelling botvieren, of wellicht het tegenwoordige tijdstip nu de geest van de opstand in de maatschappij van de Christen-volkeren al dieper en dieper wortel schijnt te schieten, zodat onder hen de kreet begint gehoord te worden, die eenmaal door Israël in de bloedstad Jeruzalem is aangeheven, *wij hebben geen Koning*; wie weet, of niet wellicht juist dit tijdstip bestemd is, om bij het beste deel van Israël een zoeken *naar hun Koning*, een vragen *naar de Heere hun God en naar David hun Koning*, dat toch als zeker voorspeld is, te doen ontstaan, zoals de gelovigen onder de geroepen Heidenen zich ook meer en meer, vaster en vaster, aan die gezegende Koning der Ere, als de enige Rots van hun verwachting wensen vast te klemmen.

Maar wij willen niet vooruit lopen, maar wat wij voor hebben en ons op het hart ligt, is *om de zekerheid van het herstel van Israël, ook in het land van hun Vaderen*, dieper in de overtuiging en in het bewustzijn van de Vrienden van Israël te doen ingaan; opdat zij, met meer moed en geloofsvertrouwen, het gebed voor dat volk tot die God mogen opzenden, die even zo zeker, als Hij de vervulling van die grote en luisterrijke gebeurtenis op Zijn tijd en door Zijn arm zal daarstellen, even zeker door alle de tijden heen een overblijfsel naar de verkiezing van de genade bewaard en bewaakt heeft, hetwelk, door middel van onze gebeden en ijverige pogingen van het geloof en van de christelijke liefde, moet uitgelokt en als ware het te voorschijn gebracht worden.

Dat nu het Oude Verbond, indien men dit zoals het behoort letterlijk opvat, vol is van bewijzen, die deze herstelling van Israël leren, is dikwijls zeer in het brede aangewezen. Maar daar er zelfs onder zeer achtenswaardige mannen gevonden worden, die van mening zijn, dat die letterlijke verklaring van de Profetiën tegen de geest van het Evangelie zou zijn, en strijdig met de in de huishouding van het Nieuwe Verbond gevolgde regel, zo willen wij eens nagaan, of niet ook in het Nieuwe Verbond, in verband met het Oude, de nationale onderscheiding en voorrechten van de Joden geleerd worden. Wij zullen volkomen, zo wij ons niet bedriegen, in staat zijn te bewijzen, dat Israël ook nu nog als een bijzonder volk moet worden beschouwd, dat eenmaal in zijn eigen land en staat zal hersteld worden.

En merk vooreerst op, hoe standvastig in het Nieuwe Verbond de benaming van ISRAËL en van HEIDENEN, even als in het Oude Verbond, behouden is. Wij weten, dat de benaming van *Israël* in het Oude Verbond steeds de afstammelingen van de 12 stammen betekent, en die van *Heidenen* aan al die volkeren gegeven wordt, welke daar niet van afstammen. Nu is het toch voorzeker hoogst opmerkelijk, dat op zo menigvuldige plaatsen in het Nieuwe Verbond de Joden, of zij geloven of nog ongelovig zijn, de naam van Israël behouden en de naam van Heidenen ook aan de gelovigen uit de andere volken bewaard blijft.

Ik besluit hieruit, dat het in de geest van het Nieuwe Testament, evenals in die van het Oude is, het nationaal verschil tussen Israël en de volkeren te behouden.

Maar nee, zeggen sommigen, bij de aanvang van de verkondiging van het Evangelie is alle nationale onderscheiding opgehouden en zo ook bijzonder het verschil van Heidenen en Joden, beiden hebben dezelfde voorrechten. Immers daar staat geschreven: Hij, “de CHRISTUS Gods, is onze vrede, die deze beide (namelijk Joden en Heidenen) één gemaakt heeft, en de middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft Hij de vijandschap in het vlees teniet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande: opdat Hij die twee zou in Hemzelve tot een nieuwe mens scheppen, vrede makende.” (Ef. 2: 14, 15) En op een andere plaats zegt PAULUS, dat “in CHRISTUS noch besnijdenis iets is, noch voorhuid, maar een nieuw schepsel. Dat in CHRISTUS niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, Barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije, maar Christus is alles en in allen” (Col. 3:11).

Welnu, wat leren al die plaatsen? Zij geven ons duidelijk te kennen, dat ten opzichte van de zaligheid, ten opzichte van de geestelijke voorrechten, er geen onderscheid is. Dat neem ik ten volle aan; nee verre van mij de gedachte, dat bij die God, die geen Aannemer des persoons is, de Israëliet iets meer zou zijn dan de Heiden; als individuen zijn ze allen gelijk; gelijk als zondaars, moeten zij ook op dezelfde wijze, door hetzelfde middel, de zaligheid beërven; nee, daar is noch Jood noch Griek, daarin is noch dienstbare noch vrije, daarin is geen man en vrouw, maar u allen bent één in CHRISTUS, zegt PAULUS aan de Galaten (3: 28).

Maar merken wij toch wel op, dat, in deze en de bovengemelde teksten, wel gesproken wordt van het wegnemen van een maar niet van alle onderscheiding. Gewis, daar is geen onderscheid tussen man of vrouw, ten opzichte van het behoud in CHRISTUS, maar het geslachts-onderscheid is toch gebleven. Zo ook hier, zoals er geen onderscheid is tussen de Joden en de Heidenen, ten opzichte van de eeuwige zaligheid, is en blijft toch het nationaal onderscheid bestaan!

Ja, zeggen wellicht sommigen dat volks-onderscheid bestaat evenzeer tussen onderscheiden volkeren, de Nederlandse Christen is van de Franse, deze weer van de Duitse onderscheiden en zo verder.

Maar ik ontken de gelijkstelling, al de volkeren tezamen behoren oorspronkelijk tot de Heidenen, maken tezamen een groot geheel uit, gelijk de 12 stammen, hoezeer onderscheiden, echter een geslacht een volk Israël uitmaken, maar van al de volkeren is en blijft dat Israël onderscheiden, hebbende een hem bijzonder eigene lotsbestemming op aarde, hebbende eigen en bijzondere beloften en voorrechten als volk, welke de Heidenen, de niet-Israëlieten, volstrekt niet hebben. Geen enkel volk van de Heidenen heeft een belofte van te blijven bestaan, en wij hebben ook de machtigste volkeren en natiën zien vergaan. Israël alleen *heeft die belofte*. Geen enkel volk heeft een *bepaald erfland*; Israël alleen *heeft dat land*, en *die bezitting*, thans nog om zijn ongeloof in de macht van de Heidenen zal, naar luid van Gods heilig Woord, door Zijn eeuwig trouw-verbond aan ABRAHAMS zaad weer gegeven worden; want *Jeruzalem zal door de Heidenen vertreden worden, TOTDAT de tijden der Heidenen vervuld zullen zijn*. (Luc. 21: 24) PAULUS in de brief aan de Romeinen (3: 1) vraagt, *welk is het voordeel der Joden? of welke is de nuttigheid der besnijdenis?* en antwoordt, *veel in alle manieren*.

Men brenge nu daar niet tegen in, dat Israël die voorrechten door zijn ongeloof verloren heeft. Immers, zodanig is het redebeleid van de Apostel, dat hij die gevolg-trekking ontkent. *Al zijn sommigen ongelovig geweest, zal hun ongelovigheid het geloof Gods te niet doen?* Hij wil zeggen: Zeker, die ongelovig zijn en blijven verbeuren de geestelijke en tijdelijke beloften, maar zal hun ongeloof de trouw van God teniet doen, en de beloften, die hun volksgewijze gedaan zijn, vernietigen. Dat kan immers niet? Daarom, gelijk de belofte van de eeuwige zaligheid aan allen en een iegelijk uit alle tongen, volkeren, natiën en geslachten, die met een waarachtig geloof de gerechtigheid van CHRISTUS zullen deelachtig geworden zijn, voorzeker zal vervuld worden, even zo zeker zullen de allerbijzonderste beloften aan Israël

als volk gedaan, haar vervulling verkrijgen; daar dezelve door het ongeloof van sommigen niet teniet gedaan worden. Door het herstel van Israël moet men dan niet alleen verstaan, een bekering van Israël, maar een verkrijging, bij en nevens de hogere en geestelijke beloften, ook van de hun toegezegde verbondsgoederen. In deze huishouding komen de gelovige Israëlieten tot de Christelijke kerk en versmelten als het ware daarin maar zo zal de volksroeping, als *gans Israël* (het dan op aarde bestaande Israël) zal zalig worden niet zijn; nee, terwijl geen ander volk op aarde als volk, op grond van gedane beloften, een erfdeel op aarde kan wachten, ook waar de vreze Gods is, zal Israël het enig volk op aarde zijn, dat de vervulling der, eeuwen geleden, hem gedane beloften beërven zal.

En welke zijn die beloften?

Zij zijn drieledig:

1° het beloofde land;

2° de weeroprichting van het Koninkrijk van Israël; en

3° de herstelde troon van DAVID, of hun Koning MESSIAS.

Het één vloeit uit het ander. Zal het volk als volk worden hersteld dan moet het heilige land door hen weer worden bezeten; zullen zij dat bezitten uit kracht van de belofte van God aan hen als volk gedaan, dan zullen zij ook het hun evenzo toegezegd Koninkrijk opnieuw en weeropgericht bezitten moeten; maar zullen zij dat Koninkrijk weer beërven, dan zullen zij ook DAVIDS troon zien verrijzen en de hun bestemde en voor eeuwen en eeuwig toegezegde Koning verkrijgen. Alles hangt inderdaad af van de ontwikkeling van Gods gedane beloften.

1. Wij willen dan nu de, onzes inziens, hechte bewijsgronden, voor hetgeen wij hebben vastgesteld, uit de Heilige Schrift aanwijzen, en wel vooreerst ten opzichte **van het land**.

Al de beloften, die in het Oude Testament aan Israël gegeven zijn en nimmer vervuld werden, zullen zeker nog moeten vervuld worden, al zijn deze niet herhaald in het Nieuwe Testament; want zolang ze niet worden ingetrokken, houden ze stand. Daar wij nu geheel het Oude Testament door, van Genesis tot Maleachi, de belofte herhaald zien, dat aan ABRAHAMS zaad het heilige land tot een *eeuwige* bezitting gegeven is, dat de Joden het heilige land beërven zullen en daar niet meer uit verdreven worden, en die belofte nimmer vervuld is, zo mogen, zo moeten wij vaststellen, dat zij nog staat vervuld te worden, al vinden wij ze als zodanig niet herhaald in het Nieuwe Verbond. *Heft uw ogen op en ziet van de plaats, waar gij zijt*, zei God tot ABRAHAM, *noordwaarts, zuidwaarts, oostwaarts en westwaarts, al dat land dat gij ziet, dat zal Ik u geven en uw zaden tot IN EEUWIGHEID* (Gen. 13: 14). Veel is gewis aan de door God verwekte, mannen van de gezegende Hervorming gegeven; zij hebben de zaligmakende genade van God in het helderste daglicht gesteld; maar wat de nog onvervulde profetieën, de toekomst van de Heere, de roeping en bestemming van het volk van Israël, de leer van de laatste dingen betreft, er heerst in hun Schriften en in die van onze vaders, die hen daarin gevolgd zijn, een zeer droevige donkerheid en eenzijdige schriftverklaring. Tot een bewijs daarvan strekke de zonderlinge uitlegging van de, zo even aangehaalde tekst en soortgelijke, waar buiten alle tegenspraak van het land, *het zichtbare land*, en haar bezit gesproken wordt, en die zij hebben verklaard van een belofte aan ABRAHAMS zaad, dat is, volgens hen, aan de Kerk gedaan van het land, dat het *geestelijke Kanaän* zal moeten zijn! niettegenstaande ABRAHAM zijn ogen moest opheffen, om het land, dat voor hem lag, van alle zijden in zijn uitgestrektheid te aanschouwen, en als het toekomstig erfdeel van zijn zaad op Gods belofte gelovig aannemen. Daarna richtte God met hem een verbond op, dat Hij een *eeuwig* verbond noemt, hetgeen gewis het verbond van de genade in het beloofde zaad is, maar wat voegt de Heere daarbij: “en Ik zal u en uw zaad het gehele land Kanaän *tot een eeuwig bezitting* geven.” (Gen. 17: 7, 8.) Indien ik dan bij de uitdrukking eeuwig verbond,

aan dat verbond van de genade denk, dat niet zal worden teniet gedaan, dan moet ik ook aan de woorden *eeuwige* bezitting een zodanige zin hechten, dat de bezitters daarvan niet zullen beroofd worden. Uit dat land nu, hetwelk de kinderen van ABRAHAM een tijdlang bezeten hebben, zijn ze bij herhaling verdreven en nu reeds achttien eeuwen verbannen. De Profetie is dus niet vervuld, maar wacht de vervulling; omdat ook, volgens het getuigenis van PAULUS, *de genadegift en roepingen Gods onberouwelijk zijn.* (Rom. 11).

Verder heeft de Heere door MOZES in de woorden van Zijn verbond het volk Israël in profetieën, die in een rij van elkaar opvolgende ontzettende gebeurtenissen, zegeningen en oordelen, in onderscheiden tijdvakken van Israëls geschiedenis, letterlijk vervuld zijn, eindelijk een tijdperk vastgesteld, waarin zich *Israël tot de Heere zijn God zou bekeren*, en hier vinden wij de oude belofte herhaald van *het land erfelijk te zullen bezitten.* (Deut. 30: 5) Ja zo diep was het vertrouwen op die Gods-belofte in het hart van de gelovigen ingeprent, dat wij de Godvruchtige Koning JOSAPHAT in de benauwdheid van zijn ziel, terwijl hij in groot gevaar was van door de Syriërs te worden omsingeld, een vasten zien uitroepen in geheel Juda, allen tezamen vergaderende om de getrouwe Verbondsgod in die nood plechtig aan te roepen. En wat is de pleitgrond van zijn smeking? *O Heere, God onzer vaders, zijt Gij niet die God in de hemel? Ja, Gij zijt de Heerser over alle Koninkrijken der Heidenen, en in Uw hand is sterkte en kracht; zodat niemand zich tegen U stellen kan. Hebt Gij niet, onze God, de inwoners dezes lands van voor het aangezicht Uws volks Israël verdreven en dat het zaad ABRAHAMS Uws liefhebbers, hoe? Ter leen gegeven? voor een tijd gegeven? Nee, tot in eeuwigheid gegeven?* (2 Kr. 20: 6, 7). Die van God geschonken *eeuwige gift* neemt Hij niet terug, maar zij wordt voor het zaad van Abraham, Zijn liefhebber, nog bewaard. Deze belofte wordt door alle tijden door Gods gezanten voor het volk herhaald, evenals de geestelijke beloften in de MESSIAS; zodat zelfs een Amos met klare woorden verkondigt, van Godswege: *Ik, zegt JEHOVA zal de gevangenis Mijns volks wenden en zij zullen de verwoeste steden herbouwen en bewonen . . .* en opdat men niet mene, dat bij de terugvoering uit de Babylonische gevangenis deze belofte zijn volkomen vervulling gehad heeft, voegt er de Heere bij: *en Ik zal ze in hun land planten en zij zullen NIET MEER worden uitgerukt uit hun land, dat Ik hunlieden (niet geven zal, maar) gegeven heb, zegt de Heere uw God.* (Amos 9: 15) “In mijn kerke, strijdende en triomferende, het hemelse Kanaän” zegt onze allegoriserende kanttekening op deze plaatse, maar gerust laat ik aan het onbevange oordeel van mijn hoorders de waardering van deze verklaring, en meen te mogen vaststellen, dat al de bovengemelde teksten (en wij zouden er nog een menigte hebben kunnen bijvoegen), in verband met de voorspelling van onze Heere, dat “*Jeruzalem door de Heidenen vertreden zou worden, TOTDAT de tijden der Heidenen vervuld zullen zijn*” ons ontegenzeggelijk een toekomst voor ogen stellen, waarin het thans over de gehele wereld verspreide Israël terug zal keren, en in bezit in eeuwig bezit, zal ontvangen het beloofde land, zodat alsdan zal vervuld worden, wat door de Godsman JOËL het volk van Godswege werd toegezegd: *Juda zal blijven in eeuwigheid, en Jeruzalem van geslacht tot geslacht* (Joël 3: 20).

2. Maar nu is de vraag: hoe zal de staat van het herstelde Israël in haar land zijn? Ik zei, ***het Koninkrijk van Israël zal weer worden opgericht***, en dit heb ik nu in *de tweede plaats* te bewijzen.

Het Koninkrijk van Israël. Wanneer wij het oog vestigen op het Koninkrijk, dat God aan DAVID en SALOMO gegeven heeft, dan worden wij alras gewaar, dat de uitgestrektheid en de duurzaamheid van de daarbij gedane beloften nimmer vervuld zijn en daarom op een nadere vervulling wachten. “*Uw huis zal bestendig zijn en uw Koninkrijk tot in eeuwigheid: uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid*” zegt God tegen DAVID (2 Sam. 7: 16). *Ik zal de troon zijns rijks* (van DAVIDS zoon namelijk) *OVER ISRAËL bevestigen tot in eeuwigheid.* (1 Kr. 22: 10.) Men merke hier wel op, dat er geen sprake is van een geestelijk Koninkrijk, dat

de Heere JEZUS bij Zijn verhoging aanvaard heeft; want toen heette het: *“Mij is alle macht gegeven in hemel en op aarde”* maar hier wordt gewag gemaakt van een Koninkrijk over *een bepaald volk, over Israëel*. De Profetie dus van dat Israëlitisch Koninkrijk wacht nog haar vervulling; dat Koninkrijk moet dus weer opgericht worden. Vandaar, dat de, door de Goddelijke Geest opgewekte, Koninklijke dichter zo menigmaal in verrukking geraakt, als hij, bij de aanblik van de zegenrijke toekomst van dat Koninkrijk, het verheven loflied langs zijn bezielde snaren doet ruisen. Al de Profeten zijn er vervuld van. *Van zee tot zee zou zich dat Koninkrijk uitstrekken, en van de rivier tot de einden der aarde.*

Doch het is overbodig de ontelbare plaatsen uit het Oude Verbond hier te herinneren: men zegge nu toch niet, of liever men herhale niet hetgeen zo dikwijls gezegd is en nog door velen gezegd wordt, dat dit in geestelijke zin moet worden verstaan, dat nu dat rijk sedert de verhoging van de Heere, is aangevangen; immers ontkend zal het wel door niemand worden, dat Israëel een *uiterlijk zichtbaar* Koninkrijk was wachtende en is wachtende, op grond van al die in het Profetische woord gedane beloften; welnu, onze Heere wel verre van die opvatting als vleeselijk of Capernaïtisch te verwerpen, bevestigt dit inderdaad: immers toen de Discipelen, met die denkbeelden vervuld, Hem, de Gezegende, vroegen: *“Heere zult Gij in deze tijd aan Israëel het Koninkrijk weer oprichten?”* toen was het antwoord van de Heere niet, zoals bij andere gelegenheid, *“gij dwaalt, niet wetende de Schriften”* maar, terwijl Hij hun het *wanneer* en *hoe* van die wederoprichting als zijnde in de hand van de Vader, niet verklaart, geeft Hij hun geen enkel woord ter terechtwijzing, als ware hun opvatting vals, zijnde Zijn Koninkrijk alleen een geestelijke heerschappij; de Heere JEZUS Zelf bevestigt dus op de nadrukkelijkste wijze die opvatting van de veelvuldige profetieën, die van een wederoprichting van het Koninkrijk van Israëls gewagen.

Maar wellicht zegt men daartegen, dat de Heere toch ook zei: *“Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld”* het is zo maar Hij heeft evenzo gezegd tot Zijn Discipelen: *“gij zijt niet van de wereld”* (Joh. 15: 29) zij waren intussen wel op de aarde, maar het betekent, dat zij van boven, uit God geboren, waren; zo ook Zijn Koninkrijk was niet van deze wereld, dat is, uit de wereld afkomstig. Het geldt meer de geaardheid en oorsprong, dan de plaats en zetel, van dat Koninkrijk.

Wellicht brengt men nog daar tegen in, dat de Heere nadrukkelijk gezegd heeft: *“Mijn Koninkrijk is binnen in u”* ten bewijze, zo men zegt, dat het in geestelijke zin moet worden opgevat. Wij willen niet het minst die verheven waarheid tegenspreken, maar het één sluit het ander geenszins uit. Vast te stellen, dat het hart van de zondaar vernieuwd, levendig gemaakt moet worden, is immers niet in tegenspraak met de bewering dat ten laatste ook zijn lichaam vernieuwd moet worden en herleven. Zo ook hier; verre van mij iets van die waarheid af te doen, dat Koning JEZUS door de overwinnenden scepter van Zijn Geest de rebellerende hartstochten, de boze gedachten, de zondige neigingen van onze wil ten onder brengen moet, om daar binnen in ons Zijn Koninkrijk te vestigen; maar dat strijdt geenszins met die andere waarheid, dat Hij ook op aarde Zijn zichtbaar Koninkrijk vestigen zal. Door de letterlijke zin te verdedigen sluiten wij geenszins de geestelijke uit, maar verlangen alleen, dat men de eerste niet uitsluit, om alleen de geestelijke vast te houden. Al de beloften aan Israëel hebben gewis ook een geestelijke toepassing, maar als men de letterlijke uitsluit, vervalt men tot een idealisme².

Wij besluiten uit dit alles, *dat het Koninkrijk van Israëls, naar luid van de beloften, eenmaal weer zal worden opgericht.*

² De inhoud van een brief, aan mijn adres, kan zeer gewichtig voor anderen zijn, maar gaat in de eerste plaats mij aan. Zo ook de last van de Profeten gold eerst en onmiddellijk het volk Israëel zelf.

3. Nu blijft ons nog te bewijzen, in de *derde plaats, dat de troon van DAVID even zo zeker zal hersteld worden.*

Ik zou kunnen volstaan, met de stelling voor onaannemelijk te verklaren, van een hersteld Koninkrijk zonder Koning. Inderdaad, beiden zijn op het nauwste aan elkaar verbonden; maar wij willen ook hier de getuigenissen uit Gods Woord aanhalen, ten bewijze voor de waarheid van onze verwachting. Ik wil hier niet al de plaatsen uit de Psalmen en de Profeten herinneren, die de komst, de persoonlijke komst en regering van de Koning van Israël aankondigen, een Koning, die voorspeld wordt te zullen regeren over het ganse huis van Israël, dat is, de 12 stammen, hetwelk nimmer geschied is; een Koning, die Jeruzalem tot een middelpunt van de heerschappij-voering en een brandpunt van heerlijkheid over de gehele aarde, tot een levende bron van gelukzaligheid, vreugde en vrede voor de wereld zou maken, hetwelk evenmin tot hiertoe gezien is; een Koning, die voorspeld is *als een Ster uit JAKOB*, dat is Zijn eerste komst als een licht in de duisternis; maar ook *als een Scepter uit Israël*, en dat is Zijne tweede komst als een Koning in heerlijkheid: en dat zag de man, die het gezicht van de Almachtige zag, die verrukt werd en wiens ogen ontdekt waren (Num. 24: 17). Het is een Koning, Welke ook de zoon van CUSCHI in verrukking aankondigt: “*Zing vrolijk, gij dochter SIONS, juich, wees blijde, spring op van vreugde van ganser harte. De Koning Israëls, JEHOVAH, is in het midden van u, gij zult geen kwaad meer zien.*” (Zef. 3: 14, 15). “*Die, volgens ZACHARIA zal uittrekken en Wiens voeten zullen staan op de Olijfberg.*” (Zach. 14: 4). Van Wie dezelfde Profeet zegt: “*dan zal de Heere mijn God KOMEN en al de heiligen met U, o Heere.*” Hetwelk PAULUS van de Heere JEZUS verklaart: “*in de toekomst van onze Heere JEZUS CHRISTUS met al Zijn heiligen.*” (1 Thess. 3: 13).

Maar leert het Nieuwe Testament niet overal volmaakt hetzelfde? Zal ik u herinneren de menigvuldige plaatsen, waarin de Heere JEZUS, de KONING ISRAËLS, de KONING DER JODEN genoemd wordt? En heeft Hij nu wel ooit als zodanig geheerst?

Gewis, zeggen wellicht sommigen, want dat moet in een geestelijke zin worden verstaan. Maar regeert dan de Heere in een geestelijke zin over een bijzonder volk, en dat wel over de Joden? Waar zijn dan onder hen Zijn onderdanen? Waar de tekenen van Zijn heerlijkheid? Immers SIMEON zag Hem eerst als een *licht tot verlichting der Heidenen*, en dat is de huishouding, waarin wij leven maar dan ook *tot heerlijkheid van Zijn volk Israël*, en dat is bewaard voor Zijn verschijning in heerlijkheid. De wijzen uit het Oosten kwamen, om te zoeken *de geboren Koning der Joden*. Waarom heette Hij zo, indien Zijn Koninkrijk niet anders dan een geestelijk Koninkrijk over en in de gelovigen uit alle tongen, volkeren, natiën en geslachten zou zijn? Of is de benaming *Heere der Gemeente* eensluidend met die van *Koning der Joden*? Of strijden die beide met elkaar?

Gewis niet; maar zoals de geleerde OVERDORP zei: “De Schrift maakt onderscheid tussen *het zitten van onze Heere aan Gods rechterhand of op de troon van Zijn Vader en tussen het zitten op de troon van zijn vader DAVID*, waardoor Zijn *bijzondere, onmiddellijke en meer zichtbare regering over de Joden in Kanaän* wordt te kennen gegeven. Ja, moeten wij niet erkennen dat, wanneer de Engel tot MARIA, in een zeer klare en letterlijk op te vatten belofte, dat zij de MESSIAS zou ter wereld brengen, daarbij voegt: “God de Heere zal Hem de troon zijns vaders DAVIDS geven,” hij onmogelijk onder die bewoording, de geestelijke heerschappij over de kerk of het opperbestuur van de ganse aarde kan hebben verstaan; maar, zoals er op volgt, in volmaakte overeenstemming met de verwachting van de MESSIAS-regering: “dat Hij over het huis JAKOBS Koning zou zijn in der eeuwigheid, en er aan Zijn Koninkrijk geen einde zou zijn.”

De Schrift belooft aan Israël niet slechts een Theocratie maar *een Christocratie*. Ja, de Heere JEZUS Zelf, na de hardnekkigen voorspeld te hebben, dat *hun huis woest zou gelaten worden*, voegt er bij, doelende op Zijn wederkomst in heerlijkheid: *Ik zeg u, gij, en wie is dit? Jeruzalem; gij Jeruzalem, die nu woest zult gelaten worden, gij zult Mij, van nu aan niet zien,*

TOTDAT gij zeggen zult, gezegend is Hij, Die komt in de naam des Heeren.” Die komt, dus niet die onzichtbaar over ons regeren zal, maar Die komt, die verschijnen zal, Die tot ons wederkeren zal. Zoals Hij waarachtig en zichtbaar eenmaal regeren zal, als Heere van Zijn Gemeente, als Koning van de hele aarde, zijnde de tweede ADAM; zo zal Hij nog, vóór dat tijdstip, even waarachtig en zichtbaar regeren als Koning van Israël en zoon van DAVID. Dan zal ten volle in vervulling overgaan de heerlijke en troostvolle belofte: “De Heere zal uit Sion brullen en uit Jeruzalem Zijn stemme geven, dat de hemel en de aarde beven zullen, maar de Heere zal de toevlucht Zijns volks zijn en de sterkte der kinderen Israëls. En gijlieden zult weten, dat ik de Heere uw God ben, wonende op Sion, de berg Mijner heiligheid, en Jeruzalem zal een heiligheid zijn. Juda zal blijven in eeuwigheid en Jeruzalem van geslacht tot geslacht, en Ik zal hunlieder bloed reinigen, dat ik niet gereinigd had, en de Heere zal wonen in Sion.” (Joël 3: 16-20); of zoals VAN DER PALM vertaalt: “de Heere zal op Sion Zijn zetel hebben.”

Wij mogen hier wel, met de hoorder van de rede van God, uitroepen: “Och! wie zal leven, als God dit doen zal? (Num. 24: 23).

“Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding. Over deze heeft de tweede dood geen macht; maar zij zullen Priesters Gods en van CHRISTUS zijn, en zij zullen met Hem als Koningen heersen duizend jaren.” (Openb. 20: 6)